

Yazmamam Gerekiyordu Biliyorum Ama

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ocak 2014

Yine bozdum yeminimi, kahretsin, yine bozdum...

Yazmamam gerekiyordu, biliyorum ama...

Aslında nasıl bir ruh hali içinde olduğunu çok merak ediyorum şu an...

Söyle neler geçiyor aklından bu satırları okurken. Tahmini zor mu sanıyorsun. Kolaylıkla tahmin edebiliyorum aslında, seni az çok tanırım.

Elimde değil işte. Seninle konuşmayı öylesine özledim ki. Ya yokluğunun verdiği o eksiklik: Bilemezsin nasıl acıtıyor içimi.

En büyük tepkinin tepkisizlik olduğu gerçeğini bile bile, eline ne geçiyor, anlamış değilim inan ki.

Bak, ben senin gibi tepkisiz kalamıyorum, döküyorum içimi.

Ne zaman evet ne zaman yolum düşse oturduğun semte ya da ne zaman geçsem hep beraber dolaştığımız yollardan, senin varlığın geliyor aklıma.

Keşke zamanı başa sarabilseydik. Yok, yok fayda etmezdi yine. Zira bilirim senin inadını; ne zaman tutsa o keçi inadın nasıl da bürünürdün sessizliğe ve nasıl çekerdin kendini en derin, en dipsiz kuytulara.

Değişmesi gereken içinde bulunduğumuz süreç değil aslında, değişmesi gereken senin şu kayıtsız halin ve vurdumduymazlığın. Ne zaman hoşuna gitmeyen bir haleti ruhiye ye bürünsem tüm duygularından arınırdın, tek bir duygun hariç: "Beni görmezden gelmen."

Son iki yıl zarfında farklı farklı huylar edindim ve bir de...

Bir de kendimi sorgulamaya başladım sayende Ne için mi, dur, daha sırası gelmedi henüz...

Şu son iki yıl: Ne çok şey kabuk değiştirdi. Asıl önemlisi ben kaplumbağa kabuğumu kırıp, özgürlüğüme kavuştum. Yepyeni bir dünyaya yelken açtım.

Sen bilir misin bunun ne demek olduğunu ve bilir misin sessizliğin insan ruhunda yarattığı tahribatı. Hayır, bilemezsin çünkü sen yalnızlığın ne olduğunu bilemezsin. Diğer yandan da; bıkıp usanmadan

koruyorsun çıldırtan sessizliğini. Ne yaptımsa kar etmedi, arkadaşım. Bak, hala arkadaşım diye hitap ediyorum yoksa kardeşim mi demeliydin. Ya da, dostum ya da can yoldaşım mı? Gördüğün gibi; pembe gözlüklerimi hala muhafaza ediyorum. Acaba yerimde bir başkası olsaydı ne gibi sıfatlarla hitap ederdi sana.

Ya, senin benimle ilgili saydığın sıfatlar ne âlemde; büyük ihtimalle sansürlü olacaktır çoğu, her ne kadar aykırı kelimeler lügatinde yer almasa da. Zira bunca olumsuzluğun nihayetinde kendini aklamak adına bana çok şey layık göreceğin gün gibi aşikâr.

Artık zamanı geldi, itiraf ediyorum. Daha doğrusu bizi koparan o gerçeği dile getiriyorum...

Zamanı çoktan gelmişti, artık harekete geçmem kaçınılmazdı. Senin sahip olduklarının yanında ben neye sahiptim ki. Yoksa şöyle mi demeliydim: Sen, benim sahip olduğum ya da olmadığım neyin özlemiyle yanıp tutuştun. Haydi, itiraf et...

Sen ve kim varsa tanıdık, tanımadık çoktan kendini gerçekleştirme seviyesine erişmedi mi benim haricimde. Ve hep sen demiyor muydun, bir şeyler yapmam konusu ile ilgili olarak.

Bilinçsiz bir şekilde bir anda fark ettim ki; ben senin için bir rol model olmuşum geçen bunca zaman zarfında; kendi adıma yaptıklarımın tut bir sürü şeye varana kadar. Ben bile farkında olmazken özelliklerimi, sen çaldın benden bunları azar azar, yavaş yavaş ve fark ettirmeden. Öyle ki; kendimi sende görmek artık sıkıcı olmaya başlamıştı.

Peki, ben kimden ne çaldım ya da senden...

Ben sadece gurur duydum senin adına, olması gereken de buydu üstelik.

Mektubumun başında demiştim ya, sırası gelmedi diye, işte tam sırası:

Bir anda her şey dallanıp budaklandı yaptığım tek bir şeyden dolayı. Ve ben seni tekrar kazanmak adına ne yapacaktım, biliyor musun? Yolun çok başında iken, pes edecektim, vazgeçip yeni dostumdan, bir daha almayacaktım elime kalemimi. Diğer hayal kırıklıklarımın yanına gönderecektim onu da. Neden mi, çünkü sen hiç mi hiç hoşlanmadın yeni dostumdan, çok gördün bana. Hak görmedin iki satır kelamı.

Ve ilk zamanlarda hep suçladım kendimi yazdığım için. Bir suçmuşçasına vicdan azabı çektim önceleri. Sayısız kere de nokta koydum sırf sen mutlu ol, diye. Ket vurdum mutluluğuma aslında bana ket vuran sendin...

Herkesin şu fani dünyada elbet vardır rızkı. Ve herkes kendi kaderini yaşar. Ama senin istediğin,

kaderimi yaşamam değil, kederli bir şekilde yaşamamdı.

Çok kişi gibi sen de kanıksamıştın benim umarsızlığımı. Ben bile benimsemişken bu prototipi seneler boyunca senin de bunu kabullenmiş olman oldukça normal.

Gecenin bir yarısı şimdi. Ve cümle âlem rüyalar âleminde yolculuğunu sürdürürken, ben sadece seninle konuşmak istedim. Ve yanıldım bir kez daha zira sen yoksun ki... Bunu göremeyecek kadar aptalım işte...

Son bir şey daha: İçin rahat mı daha doğrusu hiç mi sızlamıyor vicdanın?

Cevabını bildiğim bir soruyu niye soruyorum ki durduk yerde. Değişemedim gitti işte. Olması gerektiği gibi olmazken onca şey, olanları kabul etmek nasıl da zor geliyor insana...

Yaşanmışlıkların hatırına yazdım tüm bunları. Tek taraflı olması da üzüntü verici ama en azından dile getirdim sana söylemek istediklerimi.

Zaman ne getirir bilinmez ve o bilinmezliğin gölgesinde bu kez ben sana diyorum ki:

Sorgula kendini sadece sorgula ama tarafsızca ve adil ol...